

Prelatovo pismo (travanj 2013.)

Prelat se osvrće na Uskrsnuće Gospodinovo i traži od nas da se "nastavimo truditi i nositi ljubav Kristovu i primijeniti je duhovno i materijalno u okolini gdje svaki pojedinac radi."

11.04.2013.

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Još uvijek su vrlo svježi vrlo važni trenuci, kojima smo bili svjedoci, u životu Crkve: izbor novog rimskog

Poglavarara. Kao i uvijek prigodom tih događaja osjetili smo djelovanje Tješitelja i onoga što je rekao Benedikt XVI. kada je započeo svoju petrinsku službu: «Crkva je živa; to je divno iskustvo ovih dana (...). Crkva je mlada. Ona u sebi nosi budućnost svijeta i stoga pokazuje svakom pojedincu put prema budućnosti. Crkva je živa i mi to vidimo: osjećamo radost koju je svojim obećao Uskrsnuli» [1] .

Uz veliku radost, zajedno s cijelom Crkvom, prihvatili smo svi u Djelu izbor Pape Franje, koji je sa sobom donio eksploziju duhovnosti i težnje za rastom. Svetkovina svetoga Josipa, na dan kada je novi rimski Poglavar svečano započeo svoju službu vrhovnog Pastira, na poseban je način pokazala kako Gospodin, njegova Majka i sveti Patrijarh u svim trenucima bdiju nad Crkvom; kako Zaručnica Kristova nikada nije sama posred preokreta i kolebanja

na koje nailazi na putu svoje egzistencije.

Kako Josip živi svoj poziv kao čuvar Marije, Isusa i Crkve? To se pita Papa Franjo. I odgovara: Postojanom pažnjom prema Bogu, otvoren prema njegovim odredbama, spreman za njegov naum, a ne toliko za svoj; to je ono što Bog traži od Davida (...). Bog ne želi kuću koju gradi čovjek, već vjernost njegovoj riječi i odredbi; sam Bog gradi kuću, ali od živih stijena koje označava njegov Duh. Josip je «čuvar» jer zna slušati Boga, dopušta da ga vodi njegova Volja i upravo zbog toga je još pažljiviji prema osobama koje su mu povjerene, zna kako realistički gledati na događaje, pazi na događaje oko sebe i zna vrlo razumno odlučiti [2] . Kao što sam vam napomenuo prije izbora, a sada vam potvrđujem – slijedeći u svemu našega Oca – već sada ljubimo

novoga Papu neizmjernom nadnaravnom i ljudskom ljubavlju dok obiljem molitve i mrtvljenja nastojimo pomoći prve korake u njegovoj službi koji su uvijek važni.

Jučer je započelo uskrsno vrijeme. *Aleluja* puna zanosa uzdiže se sa zemlje u nebo sa svih krajeva zemlje i očituje nepokolebljivu vjeru Crkve u svoga Gospodina. Isus je svojom nečuvenom smrću na Križu primio od Boga Oca po Duhu Svetom novi život – život ispunjen slavom u svojem Presvetom Čovještvu – kao što ispovijedamo nedjeljom u članku Vjervanja: sam Isus – *perfectus homo* , savršeni čovjek – koji je pretrpio smrt pod Poncijem Pilatom i bio pokopan, isti je *uskrsnuo treći dan po Svetom pismu* [3] , da ne bi više nikad umro i kao zalog našeg budućeg uskrsnuća i vječnoga života koji očekujemo. Recimo dakle s Crkvom: *Uistinu je dostojno i pravedno, pravo i spasonosno, da*

tebe, Gospodine, u svako doba, a osobito u ovo svečanje slavimo, kad je Krist žrtvovan, naše vazmeno Janje. On je naime pravo Janje koje oduze grijehe svijeta. Svojom smrću on je uništio našu smrt i svojim uskrsnućem obnovio naš život [4] .

Nastojmo pomoću Tješitelja učvrstiti to veliko otajstvo vjere na koje se kao građevina nad svoj temelj oslanja čitav kršćanski život. *Katekizam Katoličke Crkve* nas uči: «Otajstvo uskrsnuća Kristova zbiljski je događaj s povijesno ustanovljenim očitovanjima, kako svjedoči Novi zavjet» [5] . To je objašnjavao sveti Pavao kršćanima u Korintu. *Doista, predadoh vam ponajprije što i primih: Krist umrije za grijehe naše po Pismima; bi pokopan i uskrišen treći dan po Pismima; ukaza se Kefi, zatim dvanaestorici [6] .*

Potpuno izvanredni značaj uskrsnuća Kristova sastoji se u tome

da je njegovo presveto Čovještvo nakon ponovnog sjedinjenja duše i tijela snagom Duha Svetoga u slavi Boga Oca bilo potpuno preobraženo. To je povijesna činjenica za koju postoje vjerodostojni svjedoci; ali to je istovremeno i prije svega temeljni razlog kršćanske vjere. Gospodin «u svome uskrsnom tijelu prelazi iz stanja smrti u drugi život onkraj vremena i prostora. Isusovo je tijelo u Uskrsnuću ispunjeno moću Duha Svetoga; ono sudjeluje u božanskom životu u stanju svoje slave, tako da sveti Pavao može o Kristu reći da je on "nebeski čovjek". (usp. 1 Kor 15, 35-50)» [7] .

Razmotrimo ono što je u jednoj od svojih homilija pisao sveti Josemaría: ***Krist živi. Isus je Emanuel: Bog s Nama. Njegovo Uskrsnuće pokazuje nam da Bog svojih ne ostavlja. (...) Krist živi u svojoj Crkvi.,Ipak vam istinu velim: vama je bolje da ja odem, jer ako***

ne odem, Branitelj neće doći k vama. Odem li, poslat ću ga k vama“ (Iv 16, 7). *To bijaše Božji plan: smrću svojom na Križu Krist nam je dao Duha Istine i Života. Krist nastavlja život u svojoj Crkvi: po svojim sakramentima, po svojoj liturgiji, po svojim objavama i po svemu svojem djelovanju. Krist je na naročit način s nama zajedno u Euharistiji gdje se On iz dana u dan predaje. Zato je sveta Misa središte i korijen kršćanskoga života. U svakoj je misi uvijek nazočan cijeli Krist, Glavom i Tijelom. Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso . Jer Krist je Put i Posrednik; u Njemu nalazimo sve, bez Njega je naš život prazan. U Isusu Kristu i od Njega poučeni, usuđujemo se govoriti – audemus dicere : Pater noster , Oče naš. Usuđujemo se Gospodara neba i zemlje nazvati Ocem. Prisutnost živoga Krista u Hostiji jest zalog,*

***korijen i ispunjenje njegove
prisutnosti u svijetu [8] .***

Uskrsnuli Isus također je i Gospodar svijeta i povijesti: ništa se ne događa što On ne želi ili ne dopusti gledano na spasenjske Božje odredbe. Sveti Ivan nam u Otkrivenju pokazuje čitavu njegovu slavu: *posred svijećnjaka netko kao Sin Čovječji, odjeven u dugu haljinu, oko prsiju opasan zlatnim pojasom; glava mu i vlasi bijele poput bijele vune, poput snijega, a oči mu kao plamen ognjeni; noge mu nalik mjedi uglađenoj, kao u peći užarenoj, a glas mu kao šum voda mnogih; u desnici mu sedam zvijezda, iz usta mu izlazi mač dvosječan, oštar, a lice mu kao kad sunce sjaji u svojoj svojoj snazi [9] .*

Ta suverenost Našega Gospodina nad svijetom i poviješću u čitavom razmjeru zahtijeva da se mi kao njegovi učenici potrudimo svim snagama na izgradnji njegova

kraljevstva na zemlji. To je zadatak za koji je potrebno ne samo ljubiti Boga čitavim srcem i čitavom dušom, već ljubiti privrženom i djelotvornom ljubavlju, *djelom i istinom* [10] svakoga od nama sličnih, na poseban način one koji se nađu u potrebi. Vrlo dobro se razumije stoga – kao što je pisao sveti Josemaría - ***kako su razumljivi nestrpljenje, tjeskoba i nemirne želje onih koji s naravnom kršćanskom dušom (usp. Tertulijan, Apologeticus , 17) ne žele registrirati osobnu i socijalnu nepravdu što je može načiniti ljudsko srce. Ljudi žive zajedno već toliko stoljeća i još uvijek postoji toliko mnogo mržnje i razaralaštva, tako mnogo fanatizma u očima koje ne vide i u srcima koja ne žele ljubiti*** [11] .

To je, kao što znate, jedna od briga koje je od prvog trenutka svoga pontifikata pokazao novi Papa. Potaknuti primjerom i poukom

našega Oca nastavimo se truditi i nosimo ljubav Kristovu i primijenimo je duhovno i materijalno u okolini gdje svaki pojedinac radi; na svoj način, ali također dok se zahtijeva i urgira suradnja ostalih ljudi u kojima raste briga za potrebite. Nikad ne zaboravimo da je Opus Dei nastao i rastao po božanskoj volji među siromašnima i bolesnima u pokrajinskim kvartovima Madrida; njima se velikodušno i herojski posvetio naš Utemeljitelj i utrošio mnogo vremena u prvim godinama Djela. Godine 1941. je pisao: ***nije potrebno da vas podsjetim, jer to živite, da je Opus Dei nastao među siromasima u Madridu, u bolnicama i najsiromašnijim kvartovima: i dalje se brinemo za siromašne i bolesne. To je tradicija koja u Djelu nikada neće prestati*** [12] .

Malo godina kasnije sveti Josemaría dovršio je tu pouku drugim riječima koje su još nakon toliko vremena vrlo aktualne. Pisao je: ***U ovom konfuznom vremenu u politici i u društvu ne zna se što je lijevo, ni u centru, ni desno. Ali ako se lijevo podrazumijeva postizanje dobrostanja kod siromašnih, kako bi svi došli do prava da žive uz minimum udobnosti, da rade, da im se pruži dovoljno pomoći u bolesti, da se razonode, da imaju djecu i mogu ih odgajati, da im se pomogne u starosti, onda sam više nego itko na lijevoj strani. Naravno, unutar socijalnog nauka Crkve i bez kompromisa s marksizmom ili ateističkim materijalizmom; niti klasnom borbom, koja je antikršćanska, jer u tim stvarima ne možemo popustiti [13] .***

Posebno je našega Utemeljitelja boljelo to što se manjak ljubavi i

pažnje prema siromašnima također nađe i među kršćanima. ***Zemaljsko blago podijeljeno je među nekolicinom, naobrazba je ograničena na mali krug, a vani je glad za kruhom i znanjem. Vani je ljudski život koji je svet, jer dolazi od Boga, a s kojim se postupa kao s bilo čim, kao s brojkama u statistici. Ja razumijem to nestrpljenje i sudjelujem u tom nestrpljenju koje me potiče da gledam na Krista koji nas neprestano poziva da ostvarimo onu novu zapovijed ljubavi. Sve situacije našega života imaju u sebi Božju poruku i potiču nas da drugima dademo odgovor ljubavi i predanja [14] .***

Kćeri i sinovi moji, razmatrajmo te riječi i neka one odzvanjaju u ušima mnogih ljudi, tako da *nova zapovijed ljubavi* blista u životu svih i da bude, kao što je to htio Isus, oznaka svih njegovih učenika [15] . Želio bih da

dublje promatramo riječi u Evandjelju prilikom Isusova uskrsnuća: *gavisi sunt discipuli viso Domino* [16] , učenici su se ispunili radošću kad su vidjeli Gospodina. Mislimo također na to da nas Učitelj uvijek slijedi izbliza, tako da Ga mi moramo otkriti, gledati u Njega u izvanrednim i redovnim situacijama svakodnevnoga života, uvjereni u ono što je tvrdio sveti Josemaría: ili ćemo Ga naći tamo, ili Ga nikad nećemo naći. Prema tome, gledajući Kristovu slavu i sigurni da On na nas računa, zapitajmo se: Jesmo li obnovili svoj *gaudium cum pace* , svoju radost i svoj mir? Ima li to nadnaravni i ljudski sadržaj?

Tijekom ovoga mjeseca, pored uskrsne radosti u Crkvi i radosti da opet imamo Petrova nasljednika na zemlji, u našem slučaju dodaju se novi razlozi radosti: posebno je to godišnjica prve Pričesti i Potvrde svetoga Josemarije na dan 23.4.

Kakva dobra prilika da u slijedećim tjednima molimo Gospodina za njegov zagovor, za obilje svjetla i jakosti Duha Svetoga za Papu Franju, za Crkvu i za čovječanstvo! Ne tajim vam da se radujem dok gledam na povijest Opusa Dei, na **povijest Božjega milosrđa**, i molim Presveto Trojstvo da tako reagirate i vi: ne živimo od uspomena, već radosno dok vidimo ruku Božju na putu kojim ide Djelo i u životu svetoga Josemarije.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. travnja, 2013.

Fusnote: [1] Benedikt XVI., homilija na Misi početka petrinske službe, 24.4.2005.

[2] Papa Franjo, homilija na Misi početka petrinske službe, 19.3.2013.

[3] Rimski misal, Nicejsko-carigradsko vjerovanje.

[4] Rimski misal, 1. Uskrsno predslovlje.

[5] *Katekizam Katoličke Crkve* , br. 639.

[6] 1 Kor 15, 3-5.

[7] *Katekizam Katoličke Crkve* , br. 646.

[8] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom* , br. 102.

[9] *Otk* 1, 13-16.

[10] 1 Iv 3, 18.

[11] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom* , br. 111.

[12] Sveti Josemaría, *Instrukcija* ,
8.12.1941., br. 57.

[13] Sveti Josemaría, *Instrukcija* ,
svibanj-1935./14.9.1950., bilješka 146.

[14] Sveti Josemaría, *Susret s*
Kristom , br. 111.

[15] Usp. *Iv* 13, 34-35.

[16] *Iv* 20, 20.